

[Lars Emil Johansen.]

har vi ikke haft tid eller vilje til at tage med i vore overvejelser.

Det er mit indtryk, at flere af ordførerne allerede havde taget stilling til dette koncessionsspørgsmål, også før landsrådets forretningsudvalg havde møde med ministeren på Marienborg i begyndelsen af marts.

Jeg har lagt mærke til, at hr. Lembourn førte en argumentationsform, der kunne lyde, som om han opfatter os grønlændere ikke som et folk, men som en konto på finansloven. Det er en holdning, som jeg finder meget, meget beklagelig og som hindrende for enhver form for saglig diskussion om Grønlandspolitikken. Hvis vi, hver gang vi åbner vores mund, skal høre de 800 mill. kr., herregud, så kan man jo ikke forlange, at vi er særlig politisk aktive.

Jeg synes, det var bemærkelsesværdigt, at venstres ordfører, hr. Holger Hansen, understregede, at spørgsmålet om hjemmestyre og koncessionsspørgsmål ikke havde noget med hinanden at gøre. Jeg vil gerne spørge, hvad for et hjemmestyre får vi så? Fra en anden side hører vi, at en af forudsætningerne for, at vi kan få hjemmestyre, er, at vi selv kan skaffe nogle indtægter. Men hvad så, hvis al den gode indstilling til hjemmestyretankerne i Grønland er betinget af, at der findes olie i Grønland, at det er på grund af formodningerne om olie, at man er positivt indstillet over for hjemmestyret. Hvis det viser sig, at der slet ikke findes olie, får vi så ikke noget hjemmestyre? Er det den pris, man forlanger, for at vi kan få et hjemmestyre?

Jeg finder ingen grund til at gå dybere ind i argumentationen over for hr. Dohrmanns sædvanlige fantastisk indholdsløse tale, hvor han f. eks. satte lighedstegn mellem olie og løsningen af problemer. Jeg tror ikke, at olien vil blive en løsning på problemer, hvis vi går i gang, som vi er ved at gøre nu. Jeg tror, olien vil give anledning til endnu større problemer end dem, vi har i dag.

Så vil jeg til hele diskussionen om, hvem der er Grønlands stemme, om, hvad man forstår ved en grønlandsk stemme, selv om jeg, så vidt jeg har forstået, ikke rigtig bliver opfattet som nogen Grønlands stemme, men som en enlig kværlant blandt grønlandske politikere, endnu en gang gøre et

forsøg på at gøre det lidt forståeligt for det ærede folketings medlemmer, at det altså ikke bare er noget, som er fremsat for at kværlere eller for at kritisere noget, som man hernede synes er åh, så godt.

Jeg har med interesse iagttaget det danske folks kloge standpunkt med hensyn til spørgsmålet om atomkraftværker, som Kvanefjeldet i Narssaq i givet fald må levere råstoffer til, nemlig at man vil have en så sikker viden om atomkraftværkers eventuelle konsekvenser for det danske samfund, inden man tager stilling til, hvorvidt man vil have atomkraftværker eller ikke. Denne holdning bifalder jeg ganske, hvilken holdning til atomkraftværker jeg end måtte have. Men prøv så at forstå, at når det drejer sig om et i forhold til Grønland så — undskyld udtrykket — latterligt lille område som Gyllingnæs, ned sætter man særlige udvalg, får eksperter til at arbejde langvarigt med at undersøge atomkraftværkers eventuelle konsekvenser, og nogle taler endda om folkeafstemning om atomkraftværker. Men hvad er det, man er ved at gøre i forbindelse med olieboringer ud for Grønlands kyster? Man er ved at gå meget let hen over det, man er så optaget af med hensyn til Gyllingnæs, nemlig spørgsmålet om, hvilken viden befolkningen og de grønlandske politikere har om de konsekvenser, en olieindustri kan have i dag. Hvorfor denne ligegyldighed over for de politiske og samfundsmæssige aspekter, når det drejer sig om Grønland? Ligger vort land mon så fjernt i de fleste danskeres bevidsthed, at man ikke finder det nødvendigt at tage hensyn til den grønlandske befolknings sikkerhed og politiske interesser? De interesser, som man lægger stor vægt på at varetage, når det drejer sig om et atomkraftværk på Gyllingnæs, er man med andre ord parat til at gå let hen over, når det drejer sig om en stor del af den grønlandske kontinentalsokkel.

Som jeg allerede tidligere har omtalt, har det indtil nu udførte arbejde kun været af juridisk og administrativ art, det er kun de økonomiske og tekniske forhold, som er blevet forelagt. Jeg er egentlig ret skuffet over, at der ikke er nogen af de ordførere, der går imod vores dagsorden, der rigtig har forstået, at de økonomiske og tekniske vilkår, som ligger i koncessionsbetingelserne, synes jeg